

men der kom et Øjeblik et opmærksomt, ligesom lyttende Udtryk i hans lille gulblege, skægløse Ansigt.

„Naa ja,“ sagde han. „Det tilbagetrukne Liv i Tankens Verden kan sagtens ogsaa have sin Tilfredsstillelse. Og sin Hygge. Man tør maaske sige sin Velsignelse.“

Og han tilføjede med et lille Smil, at Ensomheden jo undertiden endog var meget selskabelig. Naar man med tilstrækkelig Grundighed søgte ind i sig selv, fik man ofte en skuffende Fornemmelse af at have Fremmede hos sig.

Per, der følte sig personlig ramt af Bemærkningen, sagde med et Forsøg paa at udvide Lignelsen, at saadanne Fremmede desværre ofte var ret besværlige Gæster, der skabte Uro og Uhygge.

Atter gled det studsende, ligesom lyttende Udtryk flygtigt henover Præstens bortvendte Ansigt. Han gik dog ikke nærmere ind paa Emnet, tilføjede blot som en Afslutning, at man jo ogsaa gerne tyede til andres Tanker for at forjage sine egne. Bøger virkede saa rart afledende. De Betragtninger, Folk førte tilbogs og lod trykke, var i Almindelighed ikke opskræmmende.

Der blev igen en Pavse. Præsten var aabenbart her kommen ind paa roget, hvorom han ikke ønskede at udtale sig nærmere. Per rejste sig nu, og Præsten gjorde ingen fornyet Anstrengelse for at holde ham tilbage. Dog var han ingenlunde uhøflig. Ved Afskeden rakte han ham endog sin Haand — en besynderlig tør og hed Haand — og gjorde kavalermæssig en Undskyldning, fordi han af Frygt for Træk ikke fulgte ham ud i Forstuen.

Saa kort og lidet betydende dette Møde havde været, var Per dog ikke saa lidt opfyldt af det. Da han sad ved Aftensbordet i Bøstrup Præstegaard, gav han sig til at tale derom paa en Maade, som Svigerforældrene tydeligvis ikke syntes om.

„Det er et stakkels beklagelsesværdigt Menneske!“ sagde Svi-
gerfaderen. „Jeg har oprigtig ondt af ham. Han skulde blot aldrig have været Præst!“

Allerede den næste Dag satte Per sig til at udfærdige den Redegørelse, Pastor Fjaltring havde anmodet om. Han gjorde sig megen Umage med den, renskrev den tilsidst paa et stort Ark tykt